

Olga van der Meer

Zussen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

‘Wat een mooi restaurant.’

Verstolen keek Samantha Hartman om zich heen in de sfeervol verlichte ruimte, waarin de tafeltjes verscholen stonden achter grote planten, zodat er intieme hoekjes ontstonden. De donkerrode wanden gaven een mystiek tintje aan het geheel en pasten uitstekend bij de tafels en stoelen van licht hout. Ze wilde niet laten merken hoezeer ze onder de indruk was van de luxe uitstraling, maar kon het toch niet nalaten er iets van te zeggen.

‘Dit past perfect bij een vrouw als jij,’ beweerde Evert Willems. Galant hielp hij haar uit haar jas, die hij nonchalant aan een toeschietende ober overhandigde.

‘Hoe bedoel je dat? Dat ik arrogant overkom?’ vroeg Samantha. ‘Dat hoop ik toch niet. Ik vind dit prachtig, maar een maaltijd in een eetcafé vind ik ook prima, hoor.’

‘Ik zou er niet over piekeren om je daar mee naartoe te nemen.’ Evert schoof haar stoel aan en ging tegenover haar zitten. ‘Jij bent een vrouw met stijl en klasse,’ vervolgde hij ernstig.

Samantha kon een klein, triomfantelijk glim-

lachje niet onderdrukken. Een vrouw met stijl en klasse. Als de mensen uit haar verleden dat toch eens zouden horen! Kleine Sammie uit de grauwe, donkere, smalle straat in de achterbuurt van de stad, waar ze met haar ouders en twee zusjes woonde. In die tijd was er van stijl en klasse weinig tot niets te merken. Haar lange haren hingen stevast onverzorgd langs haar smalle, bleke gezicht. De kleding die ze droeg, was te klein, vaak kapot en nooit helemaal schoon. Met een vader die zijn baan was kwijtgeraakt vanwege zijn overmatige drankgebruik was er nooit geld voor nieuwe spullen voor de drie meisjes. Hun moeder maakte zich daar niet druk om. Haar voornaamste bezigheid was op de bank zitten en klagen over de situatie waar hun gezin zich in bevond.

Maar het was haar gelukt om daar bovenuit te groeien, dacht Samantha niet zonder trots. Al heel jong had ze geweten dat zij een ander leven wilde. Door te studeren, hard te werken en een tomeloze ambitie was haar dat gelukt. Niet zonder slag of stoot, maar het resultaat mocht er zijn. Ze was sinds kort directeur van een basisschool, bewoonde een mooie flat, had een auto voor de deur staan en haar kasten bevatten kleding van

uitstekende kwaliteit. Er was niets meer terug te vinden van de armoedige Sammie van vroeger.

Tersluiks keek ze naar Evert, die met een serieus gezicht de wijnkaart bestudeerde. Sinds kort maakte deze man ook deel uit van haar leven. Niet zomaar een man, maar iemand die eveneens op jonge leeftijd al veel had bereikt en waarin ze veel van zichzelf herkende. Ze wilde niet al te veel op de feiten vooruitlopen, maar dit was zeker een relatie met potentie voor de toekomst. Evert was net zo gedreven als zij als het op zijn carrière aankwam. Op dat gebied begrepen ze elkaar zonder woorden. Ze hoefde niet bang te zijn dat hij haar zou proberen om te turnen in een slaafs huisvrouwkje, iets wat haar eerste vriend wel gepoogd had.

Met een air alsof hij dit dagelijks deed, keurde Evert de aanbevolen wijn. Een kort knikje in diens richting vertelde de ober dat hij de glazen vol kon schenken. Samantha nipte er voorzichtig aan. Ondanks alles wat ze in korte tijd bereikt had, was haar smaak in wijn blijven hangen op supermarktniveau. Wat ze nu proefde was van een heel andere orde, al dacht ze stiekem bij zichzelf dat de goedkope wijn die ze thuis had, veel makkelijker weg dronk. Natuurlijk liet ze niets van

deze gedachte merken. Ze liet de vloeistof door haar mond rollen en knikte.

‘Smaakt goed,’ complimenteerde ze.

‘Ik dacht wel dat je deze lekker zou vinden. Heb je al een keus uit de gerechten gemaakt? Ik neem de kreeftcocktail met daarna de Beef Wellington,’ zei Evert.

‘Die Beef Wellington klinkt goed, maar als voorafje heb ik liever de salade,’ bestelde Samantha.

Evert gaf de menukaarten terug aan de wachtende ober. Zodra die zich van hun tafeltje had verwijderd, boog hij voorover en pakte hij Samantha’s handen vast.

‘Wat fijn om eens een hele avond met je door te kunnen brengen. Dat gebeurt veel te weinig.’

‘Dat is het nadeel van een drukke baan, dan schieten andere zaken er weleens bij in.’

‘Daar weet ik alles van. Het is niet altijd leuk om zo weinig vrije tijd te hebben, maar aan de andere kant geniet ik enorm van mijn werk,’ zei Evert. ‘Ik hou van de druk die het nemen van snelle beslissingen met zich mee brengt, de afwisseling en vooral de voldoening als een lastige klus goed uitpakt.’

‘Jouw werk is anders wel belastend. Mensen

moeten ontslaan is een moeilijke taak, en dat vormt een groot deel van jouw werkzaamheden als interim-manager,' zei Samantha peinzend.

'Zo moet je het niet zien. Ik hou juist veel mensen aan het werk door een reorganisatie grondig aan te pakken. Als ik dat niet doe, moet het bedrijf zijn deuren sluiten en staan alle werknemers op straat. Door de beslissingen die ik neem, kan een deel in ieder geval aan de slag blijven. In het gunstigste geval krijgen die mensen een bedrijf daarna zo aan het floreren dat er weer nieuw personeel aangenomen kan worden,' beweerde Evert.

'Maar heb je er nooit moeite mee om bijvoorbeeld een vader van drie opgroeiende kinderen te moeten vertellen dat hij niet langer nodig is?' vroeg Samantha zich hardop af.

Evert haalde zijn schouders op.

'Ik hou me niet bezig met persoonlijke afwegingen. Mijn taak is een bedrijf weer goed op de kaart te zetten, meer niet. De meeste mensen zien het overigens niet zo. Ik word nogal eens bedreigd. Vorige maand heb ik een man ontslagen die, op z'n zachtst gezegd, vaak nogal diep in het glaasje keek en daardoor fouten op de werkvloer maakte. Zijn frustratie over dat ontslag reageer-

de hij op mij af, in plaats van naar zijn eigen aandeel te kijken. Er waren twee beveiligers nodig om hem af te voeren,’ vertelde Evert.

Samantha voelde een onaangename rilling langs haar rug lopen. Dit verhaal kwam wel erg dichtbij voor haar. Haar vader riep ook te pas en te onpas dat het de schuld van zijn vroegere baas was dat hij geen werk meer had. Vroeger had ze hem altijd geloofd, inmiddels wist ze dat haar vader zelf debet was geweest aan zijn falen. Hij had trouwens niets geleerd van dit ontslag. In plaats van zijn schouders eronder te zetten en zichzelf te bewijzen, was hij nog meer gaan drinken. Het gezin Hartman was in sneltreinvaart afgegleden naar de onderrand van de samenleving.

Ze dwong zichzelf om daar niet verder over na te denken. Die tijd was geweest. Haar ouders leefden niet meer, het verleden was afgesloten.

Gelukkig voor haar werd hun voorgerecht geserveerd, zodat ze haar aandacht op het eten kon richten.

‘Jij doet het ook erg goed in je carrière,’ complimenteerde Evert haar. ‘Je hebt op jonge leeftijd al heel wat bereikt. Hoe oud ben je precies? Achtentwintig?’

‘Slijmbal,’ grinnikte Samantha. ‘Vorige maand

ben ik drieëndertig geworden.'

'Hm, dat is ouder dan ik dacht, maar niettemin jong voor de functie die je bekleedt. Daar moet je hard voor gewerkt hebben.'

'Hard werken en een beetje geluk,' zei Samantha bescheiden. 'De directeur van de school waar ik werk, is anderhalf jaar geleden overspannen in de ziektewet beland. Omdat ik net de opleiding directeur voor het primair onderwijs had afgerond, ben ik aangesteld als tijdelijke vervanger. Op dat moment was dat meer een noodmaatregel dan een afgewogen keus van het bestuur, omdat er niemand anders met de juiste papieren was. Na een paar maanden heeft de directeur besloten dat hij niet meer terug wilde keren in zijn oude functie. Inmiddels had ik mezelf goed genoeg bewezen om hem op te mogen volgen. Normaal gesproken zou het waarschijnlijk nog een paar jaar geduurd hebben voor ik die kans had gekregen.'

'Het ongeluk van de één is het geluk voor de ander,' knikte Evert. 'Maar doe jezelf niet tekort door te beweren dat je mazzel gehad hebt. Je hebt zelf naast je baan die opleiding gevolgd en je hebt jezelf waargemaakt. Valse bescheidenheid is nergens voor nodig, je mag best trots zijn op wat

je bereikt hebt.'

'Dat ben ik ook.' Onwillekeurig gleden Samantha's gedachten weer terug naar haar jeugd. Evert wist niet half hoe hard ze hiervoor gewerkt had. Het had haar heel wat moeite en wilskracht gekost om het milieu waar ze uit kwam te ontstijgen. Maar het was beter dat hij dat niet wist. Het verschil tussen zijn achtergrond en de hare was te groot. Ze kende zijn ouders niet persoonlijk, maar wel van naam. Hij kwam uit een familie die wijd en zijd bekendstond vanwege de ondernemingen die ze opgebouwd hadden. Everts vader was een zakenman in hart en nieren en hij had een bekend imperium op zijn naam staan.

'Is dit je top of heb je nog meer mogelijkheden binnen het onderwijs?' wilde Evert weten. 'Sorry, maar ik heb daar weinig verstand van. Directeur klinkt als het hoogst haalbare op dat gebied.'

'Nee hoor.' Samantha schudde haar hoofd. 'Op dit moment richt ik me even volledig op mijn baan, maar volgend jaar ga ik de opleiding Bovenschoolse en Meerscholendirecteur volgen. Daarmee kan ik in het bestuur komen van het overkoepelend orgaan van de stichting waar mijn school onder valt. Daarna staat het ministerie van Onderwijs nog op mijn lijst.'

‘Ambitieuus, hoor.’ Evert lachte goedkeurend. ‘Daar hou ik wel van, een vrouw die weet wat ze wil en die bereid is te vechten voor dat doel. Voor jou dus geen gezin met een parttimebaantje eraan? Dat lijkt momenteel de nieuwe norm te zijn. Moeders mogen tegenwoordig best blijven werken, maar niet te veel. Wat mij betreft een zeer achterhaald en zelfs bekrompen standpunt.’

‘Ik ben er voor mezelf nog niet helemaal uit of ik ooit een gezin wil,’ antwoordde Samantha eerlijk. ‘Maar zo wel, dan wil ik er absoluut full-time bij blijven werken. Ik vind zelfstandigheid en zelfredzaamheid heel belangrijk. Juist voor vrouwen met kinderen. Als een huwelijk op de klippen loopt – wat maar al te vaak gebeurt – moet een vrouw in staat zijn om voor zichzelf en haar kinderen te zorgen. Mannen laten het nogal eens afweten.’

‘Dat klinkt cynisch. Heb je daar ervaring mee?’ vroeg Evert.

‘Niet persoonlijk, nee. Gelukkig niet. Maar ik lees kranten en tijdschriften, bovendien zie ik er op school vaak genoeg voorbeelden van. Je wilt niet weten hoeveel ouders van mijn kinderen gescheiden zijn en hoeveel van die kinderen hun vader nooit meer zien.’